D·N
23/6 1952

Sverige, Ryssland och Västern

Nedskjutningen av två svenska plan, obevärnade och inom internationellt område, har jämte åtföljande förnekanden, motanklagelser och lögner varit en väckelse för den svenska opinionen. Man har klarare än förr förstått vad den kommunistiska regimen innebär, vad den ryska politiken mot främmande länder innebär. En sådan ohygglig påminnelse om realiteterna borde, tycker man, ha varit obehövlig inom ett upplyst folk med fri debatt. Vi har sannerligen inte tidigare saknat bevis på rysk aggressionsvilja och brutalitet. Den grupp av härskare som med polis och propaganda dirigerar det ryska folket har dödat hundratusenden misstänkta och motstridare i det egna landet, genom våld och hot lagt under sig tio förut självständiga europeiska stater, vid alla gränser och med alla medel sökt utvidgning och ökad makt. Från vår synpunkt måste dessa härskare, liksom i det nazistiska Tyskland och det fascistiska Italien, betraktas som banditer och mördare. Men detta uppenbara har för många beslöjats av skilda förhållanden: den ryska regimens brott har i regel ägt rum fjärran från oss, i många fall har avståndets dunkel gjort händelserna mindre tydliga och mindre förskräckande, en del av den svenska pressen och de svenska politiska ledarna har — trots ostridigt demokratiskt sinnelag — systematiskt undvikit att upplysa om verkligheten och tvärtom velat mildra det fruktinte betyvlsas att det är rysarna som även vid detta tillfälle attackerat. Ryssarna har alltså — vilket av en slump inte skedde vid den sistnämnda nedskjutningen — dödat ett antal svenska militärer under flygning på internationellt fartvatten i ett obevärnat plan. De två terroriden ställer det utom allt tvivel att vi har att göra med en medveten och systematisk politik, som vill göra stora delar av Österjön till ett ryskt hav och inte skyr några medel för att vinna detta mål genom skräck.

Den svenska regeringen har i anledning av det skedda avfällt en ny démarche till Moskva. Egendomligt nog har denna inte karaktären av en protest; i stället göres frågan om rysarna känner till händelsen och i så fall vilka omständigheterna varit kring nedskjutandet. Att rysserna svarar med förnekanden, lögner eller motanklagelser kan man utgå från; mähända har man rent av fräckheten att nu anklaga Sverige för ett neutralitetsbrott den 13 juni, trots att det inte tidigare varit fråga om något sådant i de ryska noterna. Då den svenska regeringen måste vara övertygad om att ryska plan agerat även i detta fall, uppstår spörsmålet varför den svenska démarchen givits den formen att en fråga i stället för en protest riktas till Moskva. Är denna nedtoning en konsekvens av att he Undén nu är i Stockholm och inte i Rom? Eller är det här fråga om ett första steg som avser att skapa ökad klarhet om rysarnas avsikter innan man uttalar sig mera bestämt? Att samma väldedåd förövats två gånger stärker svenskarnas rättmätiga harm och måste också medföra en skärpning av den svenska regeringens hållning.

DC 3:an och Moskva

Det har nu officiellt bekräftats att även det flygplan av typen DC 3 som försvunna den 13 juni — tre dagar före angreppet mot Catalinaplanet — blivit nedskjutet. Rimligen kan det betyvlsas att det är rysarna som även vid detta tillfälle attackerat. Ryssarna har alltså — vilket av en slump inte skedde vid den sistnämnda nedskjutningen — dödat ett antal svenska militärer under flygning på internationellt fartvatten i ett obevärnat plan. De två terroriden ställer det utom allt tvivel att vi har att göra med en medveten och systematisk politik, som vill göra stora delar av Österjön till ett ryskt hav och inte skyr några medel för att vinna detta mål genom skräck.

Den svenska regeringen har i anledning av det skedda avfällt en ny démarche till Moskva. Egendomligt nog har denna inte karaktären av en protest; i stället göres frågan om rysarna känner till händelsen och i så fall vilka omständigheterna varit kring nedskjutandet. Att rysserna svarar med förnekanden, lögner eller motanklagelser kan man utgå från; mähända har man rent av frackheten att nu anklaga Sverige för ett neutralitetsbrott den 13 juni, trots att det inte tidigare varit fråga om något sådant i de ryska noterna. Då den svenska regeringen måste vara övertygad om att ryska plan agerat även i detta fall, uppstår spörsmålet varför den svenska démarchen givits den formen att en fråga i stället för en protest riktas till Moskva. Är denna nedtoning en konsekvens av att he Undén nu är i Stockholm och inte i Rom? Eller är det här fråga om ett första steg som avser att skapa ökad klarhet om rysarnas avsikter innan man uttalar sig mera bestämt? Att samma väldedåd förövats två gånger stärker svenskarnas rättmätiga harm och måste också medföra en skärpning av den svenska regeringens hållning.

Den "dämpade" noten

Sovjets not är dämpad i tonen — det är Morgon-Tidningen som gjort denna upptäckt vid studiet av den andra ryska noten efter nedskjutningen av Catalinaplanet. I denna not heter det bl. a. att de svenska uppgifterna "strider mot fakta och saknar varje grund", att det är "fastställt" att det var det svenska planet som "öppnade eld mot det ledande sovjetiska flygplanet" och att ryska utrikesministeriet därför "bestämt avvisar den svenska regeringens protest och kräver att man framdeles icke gör sig skyldig till kränkningar av den sovjetiska gränsen".

Detta skall alltså vara exempel på en dämpad ton! Vad begär då Morgon-Tidningen i fråga om lugnaktighet och fräckhet från rysk sida? Skall det vara nödvändigt att Moskva — liksom för ett par år sedan efter nedskjutningen av det amerikanska planet — far ut i rytanden om "exempellösa kränkningar av folkrättens elementära krav" för att Morgon-Tidningen skall finna den ryska tonen avmärkningsvärd? Den reflexionen ligger nära till hands — som Expressen redan påpekat — att det är hr Undén som efter sin hemkomst utövar ett "dämpande" inflytande på den alltid lika lär- och lydaktiga regeringsorganet.

På kommunistihall har man tidigare försökt undvika att alltför öppet solidarisera sig med den ryska ståndpunkten i fråga om nedskjutningarna, men efter den andra noten från Moskva har Ny Dag definitivt bitit huvudet av skammen. Den omständigheten att svenska flygare vid ett par tillfällen förra sommaren råkade närma sig den ryska kusten blir utgångspunkt för en larmande ledare om "de svenska gränskränkningarna". Enligt Ny Dag är det Sverige som konsekvent uppträtt hotfullt mot Sovjet och som genom ett oförskämt uppträdande bidrar till att försämra läget, medan "det är uppenbart att Sovjetunionen strävar efter att upprehålla goda och vänskapliga förbindelser med vårt land". De bagatellartade inflygningarna framställs som grova övergrepp, medan inte ett ord sägs om de ryska nedskjutningarna av två svenska plan.

Det är vidrigt, men det kan inte förnekas att man samtidigt är tacksam över att kommunisternas huvudorgan så klart visat — eller tvingats visa — var det hör hemma också på denna gång. Tidningen befriar sina motståndare från vilande misstänksamhet, om det är en någon krittker avslöjar den sitt totala slaveri under Sovjet och sin totala likgiltighet för svenska intressen och svenska människoliv.

PRESSGRANNAR

Uppropade gånger har vi frågat Norrskensflamman hur det kunde vara möjligt att Fritjof Enbom under sin tjänstgöringstid på Norrskensflamman gavs det utomordentliga förtroende som han nyligen fick del av, skriver Norrländska Socialdemokraten:

Medan andra, som i krutal arbetet på tidningen, fick undergräva platser i tidningen för sina alster tillgavs Enbom från på ledarsidan, där Hilding Hagberg, Helmer Holmberg och, Helmer Persson ansvars dvalles. Var det för att vätt klass partivännerna markera att Enbom inte var någon vilken, som helst utan en som borde ges all möjlig hjälp man gav honom denna vital och synlig placering? Och kunde det under sådana omständigheter vara ett led i kvarlåtandet av hans spionageuppdrag?

Detta frågor tränger för nytt fram i förgrunden sedan Ledin typpat namnen på dem som skulle ha varit medvetna om spionaget, förutom den eftersade tidningen:

Även Enbom vidhåller att Helmer Persson varit informerad och att han t. o. m. erbjudit sig att hjälpa till. Vi avvaktar lugnt utredningen, men kan redan nu säga att mycket talar för att Enbom haft hjälp av någon inflytelserik person och genom dennes förmedling fått just den rörelsefrihet han varit i behov av. Helmer Persson har begärt att bli hörsamd som vittne. Vi

Det är egendomligt att iaktta hur den officiella politikens anhängare skyggar tillbaka för dessa frågor. Man resonerar som om denna politik vore byggd på helt andra motiv än de av hr Thorsing angivna. Men dessa andra motiv tycks det vara svårt att redovisa. Ty de säkan redovisning ersätter av de mest intetsägande fraser om att intet hänt som man bör va vår hållning, om att Atlantpaktens anhängare vill utnyttja situationen — ett ordspråk inärkert erkännande av de fingerviningar situationen ger. Ett dygdepris borde hr Undén utdelas till den tidning (Vestmanlands Läns Tidning) som helt frankt förklarar att vi nu har viktigare saker att tala om än en ändring av vår utrikespolitik. Det är ett litet nätt påstående.

Hand i hand med isolationismen går ett slags storvensk nyndighet, som vill kompensera bristen på positiva riktlinjer. Man talar om att Sverige inte kommer att finna sig i det skedda, att rysarna måste ge upprättelse osv. Naturligtvis bör Sverige vidhålla och så långt möjligt driva sin rättfärdiga ståndpunkt. Men utan analutning till demokratierna förvarvsmyndigheter av våra möjligheter att få rätt är mindre än de borde vara. Endast med en sådan analutning kan vi nå den ställning som ger kraft åt vårs anspråk. Tyvärr tycks det inte finnas för många som borde vara opinionens ledare blott framtvinga nya medel för att bortse från verklighetens.

Flera målare har ställt sin konst i den kommunistiska propagandens tjänst, bl. a. Gabriele Macchi, som deltar på utställningen med denna tavla: "Folket förvarvar Prag mot den nazistiska armén".

Biennalen i Venedig

Dagens Nyheters Romkorrespondent Agne Hamrin lämnar här en rapport från biennalen i Venedig, den 26:e i ordningen och den hittills största med 26 deltagarnationer. Den svenska utställningen som intryms i en enda sal i en flygel av den italienska jättepaviljongen, märks knappast i den internationella konkurrensen, förklarar Hamrin. Skall Sverige återkomma till Venedig 1954, så bör det ske under ege tak.

I DEN NU PÅGÄENDE tjugufemte biennalen i Venedig deltar 26 nationer. Det är fyra fler än för två år sedan och så gott som dubbelt så många som vid 1948 års utställning. När biennalen startade för 57 år sedan var det en europeisk utställning det var fråga om. I dag är fyra kontinenter representerade. Till och med sådana småstater som Kuba och Guatemala ger sitt exotiska inslag åt denna generalmönstring av den konst som i dag produceras i världen. Det är bara Australien som saknas. Det skulle sålunda i och för sig vara anledning att glädja sig åt att detta folkens tredlige möte i denna gamla, av kulturinternationalism genomsyrade stad är så talrikt besökt. Men den "europeiska konserten" har i stället tyvärr blivit mindre rik på instrument. Det politiska världsläget speglas i det faktum att inte bara Ryssland, utan samtliga länder på andra sidan järnridån håller sig borta — med ett enda undantag: Polen. I gengäld kan man säga att den sovjetryska stridstrumpeten låter höra sig så att säga indirekt. "Ruhondens röst" förnimmes i några av den italienska centralpaviljongens många salar, närmare bestämt i dem där några partianslutna kommunistiska målare missprydet väggarna med tavlor av principiellt samma slag som dem vilka var högsta modet i det fascistiska Italien och det nazistiska Tyskland — med ett viktigt tillägg. Här predikas inte blott den av en diktatursstat sanktionerade, eldigt päträngande och delaktiga banala heroism vars rätta hemvist inte är en utställning av fritt skapande konstnärer, utan ett autoritärt propagandaministeriums affischfabrik. Det specifikt kommunistiska elementet består av det klasshat som utsinder sina giftiga ängor från dessa tavlor. För att undanröja även det sista tvivlet hos åskådaren på att konstnären egentligen åsyftar her en av dem, Renato Guttuso, "aktualiserat" rödskjortorna i Garibaldis kämpande frihetstrupp därhän att han försett dem med ansikten till vilka ledande italienska kommunister stått modell.

Men återa biennal är både numerär och kvalitativ en av mäktigaste utställningar utpräglad för att inte dessa ovidkommande politiska propagandaanslag skulle förbli i en obetydlig minoritet. Italien dominerar naturligtvis kvantitativt. Ändå är det på omkring 18.800 italienska konstnärer fullt och fast överbyggade om att den där expositionen i Venedig egentligen bara är humbug. Av de 20.000 utövande konstnärer som lär finnas i Italien i dag har endast omkring 200 vederfarits äran av en inbjudan att ställa ut. Redan denna 200 är dock alldeles tillräckligt många för att fylla de två tredjedelar av centralpaviljongen som återstår sedan de utländska inhysningarna fått sitt tillbörliga utrymme. I jämförelse med den italienska avdelningen är det fortfarande är det endast fråga om numerär och kvantitet — alla övriga nationella sektioner, även de stärsta, inrymda i egna paviljonger, närmast dvärglika. Man vägar knappast tänka på vilket format biennalen skulle anta om kvantitativ rättvisa skulle skipas mellan alla de deltagande nationerna. Varenda 4 ute i den veneticnska lagunen planeras ytterligare paviljongbygen, och italienarna hoppas dessutom kunna grundligt omgestalta och utvidga centralhallen. Med en viss oro frågar sig besökaren efter en lång och lat dags vandring genom dessa 130 salar, som gynnat honom vara maximum av vad han fysiskt och psykiskt orkar med, om inte biennalen har grips av elefantiasis.

Biennalens oavbrutna kvantitativa växande leder en svensk rapportör ösket in på frågan hur vårt land förmår hävda sig i denna enorma internationella konkurrens. Svaret blir inte särskilt uppmuntrande. Så länge Sverige nöjer sig med en enda sal i en flygel av den italienska jättepaviljongen är det mycket svårt, nästan omöjligt, för vår nationella stämma att bli hörd i konkurrensen med länder som utrustat sig med högtalaranläggningar. Carl Kylberg, Ragnar Sandberg och Eric Grate — denna svenska trio är verkligen inte fy skam. Men vad hjälper kvalitet så länge vi inte åter får vad vi en gång haft: ett eget hem under Giardina lumiga kronor, en egen paviljong som kan bli ett m ä l för beskåran, medan vårt lånade rum längt inne i den italienska labyrinten nu mest tycks tjäna som g e n o m g å n g, där alla människor har förtvivlat brådskan? Att yttrit att de pengar vi nu lägger ner på vårt deltagande i biennalen är bortkastade vore vid att göra sig skyldig till en overkrift, men vad man tryggt kan hävda är att anläbten bedrar vinheten. Ingen tvekan kan råda därom att om Sverige skall återkomma till Venedig 1954, så skall det vara under eget tak.

Biennalen i Venedig är inte bara en vartannat år återkommande generalmönstring av den moderna konsten, den är också ett ojämförligt vapen i den desperata försvarskampen som denna fina blev det löver hela denna trafik något av pedanteri, rutin och karriär. Di Andersson dog år 1941 vad han nästan glömd vid sidan av den nyare och hårdare konstens polis, och redan dess har hans ryktе än mera bleknat.

Då Andersen skrev sina första böcker, blåsa den "Wineburg" kände han inte till D. H. Lawrence; det var en vänsenlikhet utan påverkan. Men då han senare läste Lawrence blev han överväldigad; "Lady Chatterleys älskare" var den bok han själv skulle ha gamla stad utkämpar för sin materiella existens. Man kan nämligen med framgång göra affärer i kultur också. Med någon, men icke illa menad vanvettighet man kunna säga att biennalen på ett fullt naturligt sätt inordnas i den kulturkarneval som den uppslagsrika och initiativkraftiga Ente Provinciale del Turismo är efter hr, säsong efter säsong arrangerar — till förnöjelse för de tiotusentals främlingarna och till glädje för såväl den kommunale skattedrivkraften som de tusen och en hotellägarna och krögarna. Konstbiennal och filmfestival, kulturbirkaskjorta och strandpromenader, specialexpositioner av alla de slag och, inte minst, s. k. kulturkongresser avlöser varandra i en broig följd. Dessa kulturkongresser, vilkas uppgift från lokaleekonomisk synpunkt är att bidra till att stärkdigt gränsen mot Venedigs existens, är ett kapitel för sig — men vare för tillfället bara sagt att en sådan hålla just dagarna innan biennalen öppnades och att dominikansmunkar, kommunister och traditionella borgerliga vänsteroposka kulturprofeter åskådeliga efter nägra dagars inspirerande samvaro, dock utan att ha kunnat ena om huvuda de rätteligen borde kalla intellettuali eller umanisti eller uomini di cultura. Men tvenoligt hade de haft — och Venedig hade tjänat några dallar, nägra Schweizfrancs, några nordiska kronor på denna oskyldiga förbrödringsmanifestation. Det är förviso en angenäm synsla att vara kulturdelegat i denna skönna stad av patinerade kuliisser.

AGNE HAMRIN

Sherwood Anderson.

Sherwood Anderson och D. H. Lawrence

DE TRE LEDARNA i den amerikanska "revolten mot andlösheten" var sannerligen ingen enhetlig grupp; de gick till storma med skilda vapen. Sherwood Anderson med "Spoon River Anthology" (1915), där temat är motsättningen mellan den idyll man tror sig utläsa ur gravskrifterna på kyrkogården, och de dödas verkliga liv — det är det rent faktiska som dominerar i svårlyssnad. Nästan samtidigt kom Sherwood Andersons "Winesburg, Ohio", och Sinclair Lewis "Main Street" (1919 och 1920). Lewis bok är en satir, men en gemnytlig satir; författaren syntes inte alltför elik de bracker han skildrade, och likheten framträdde alltmer med åren. Andersons bok ger ej intryck av hat mot andra dimensioner, av en syn på världen som händelsevis kommit att uttryckas i noveller om amäddadder. Han säg ångest, förtappelse och beastheit där Lewis säg träkighet och ängslan. Den lilla staden blir ett helvete, med alla former av lidande och sjukdom. Och bakom boken skymtar längtan efter frälsning, fullhet, frihet, en mystiker som famlar efter en lära.

"Winesburg", som kom då Anderson var 43 år gammal, förblev hans mästerverk; det var främst den boken som under några år gjorde honom till en av Amerikas och Englands mest berömda författare. I det hela går sedan hans produktion nedåt. Han ville utstryckа nätgot oerhört, men kom aldrig riktigt på vad det var och hämmade i det svamligt kåusloufulla; "det oartikulerade blev ett bevis på djup och kraft, på en inre vision, som är för vädlig för att anförtros åt sprrået", skriver hans biograf (Irving Howe, vara bok ammäes av Knut Jaensson den 11 oktober 1951). Det stärdiga talet om "kärlek, passion och frihet hade paradoxalt nog den verkan att livet negeras, att det blev grått, tomt och meningslöst" (Lionel Trilling). Kärlekshistorier och äktenskap blev led i ett sökande efter den fulländade känslan; efter hand blev det sämre och sämre. Han var en pedanteri, rutin och karriär. Di Andersson dog år 1941 vad han nästan glömd vid sidan av den nyare och hårdare konstens polis, och redan dess har hans ryktе än mera bleknat.

Då Andersen skrev sina första böcker, blåsa den "Winesburg" kände han inte till D. H. Lawrence; det var en vänsenlikhet utan påverkan. Men då han senare läste Lawrence blev han överväldigad; "Lady Chatterleys älskare" var den bok han själv skulle ha

D. H. Lawrence.
Porträtt av Dorothy Brett.

skrivit, om inte Lawrence tagit kännet från honom. Likhetarna mellan de båda passionsförfattarna är i själva verket utomordentliga. Lawrences överlägsenhet är klar. Att analysera orsakerna till den är inte fruktbart, men det bör påpekas att Lawrence hade en helt annan intellektuell skolning och ett oändligt mycket vidare mänskligt register; redan han kunde ramla ned i det floskulösa och "outsägliga", men han stannade inte i det som Anderson. Lawrences kärleksreligion hade inte bara mera gläd, utan också klarare konturer.

Andersons barndom och hans många skildringar av den påminner i åtskilligt om Lawrence. Fadern var en fattig hantverkare som berättade historier, dracк litet för mycket och tidvis vanskötte sitt arbete; i sonens syn blev han ibland en ren slarver, ibland drömmare, visionär och förebild. Modern älskade han, och som gammal sade han att bista minne vara då hon tog godnatt av barnen på kvällarna. Liksom Lawrences mor dog Emma Anderson tidigt; hon kom att symbolisera godheten och kärleken, men — till skillnad från Lawrences bild av sin mor — betraktade Sherwood henne aldrig som intellektuellt överlägsen och inte heller som pädrivare och hetsare av lata och "djupa" karlar. Efter några års kroppsarbete, militärtjänst (under spanska kriget 1898) och studier vid en enklare högskola blev Anderson annonsförfattare i en Chicagofirma. Som sådan var han utmärkt. Hans hylningar till den amerikanske affärsmannen är fullt i stil med dem som Sinclair Lewis tillvilar Babbitt: "Affärsmannen är kärnan och nerven i allt amerikanskt. Han vet att han bestämmer allting . . . Och hurudan är han då, den amerikanske affärsmannen? Är han en bättre, hederligare och modigare man än de krigare och lärde som förr var ledare? Ja, det kan ni vara säker på att han är." Av allt det döma mensde Anderson fullt allvar när han skrev detta; han var typen för sekelskiftets karriärism före reformperioden och den sociala radikalismen. Smäningen startade han en egen fabrik i Elyria, Ohio, och hann ett stycke på vägen till den åträdda rikedomen.

Den 27 november sade den 36-årige direktören till sin sekretesse: "Mina fötter är kalla och våta. Jag har gått för länge på floddstranden." Därefter gav han sig i väg från fabriken och gick några dagar planlöst omkring i trakten tills han blev hittad och insatt på sjukhus. Det var ett nervöst sammanbrott, orsakat av överansträngning — Anderson hade börjat skriva på en roman vid sidan av sitt arbete — och spänning i förhållande till hustrun. Men av sammanbrottet blev en stor legend i äkta Lawrence-stil — Lawrence har använt allehäda samma motiv i "Aronstavv" — om borgaren som plötsligt blir sökare efter stora känslor och upplevelser. Anderson själv har broderat på händelsen, främst i "Mörkt skratt", där den unge fabrikaägaren för alltid lämnar sin familj på jakt efter det väsentliga. Anderson kom inom kort tillbaka och fortsatte ännu några år som affärsman. Möjligt är dock att "flykten från Elyria" blev begynnelsepunkt för hans liv, att han genom den övertygades om sin kallelse, om det äkta i sin egen romantik. Efter några år debuterade han och övergick helt till litteraturen.

Liksom Lawrence sökte Anderson inte bara en personlig fullkomning i passion, "helhet" och "fullhet", utan också ett nytt samhälle. Hans fall har diskuterats i den sociologiska litteraturforskningen (Calverton, Hicks, Kazin); han har sagts representera oron inför den agrara stabilitetens försvinnande och industrialismens genombrott, en kliché som använts om författare från de senaste 200 åren; en tid hyllades han av marxisterna som proletariatets förkämpe, men befanns snart vara blott en vilseledgen småborgare. Hur oklar han var ser man bäst i romanen "Marching Men", som

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
för riksanslut: 22 40 20
Telegramadress: Dagnyheter
Postgiro: 1 1616 (för annonser)
nummer: 1 1617 (för prenumeration)

Chefredaktör: Herbert Tingsten
(Träffas säkrast kl. 12.30—14.00)
Politisk huvudredaktör:
Leif Ståhberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedmon

Dagens Nyheters Aktiebolag:
Verkst. direktör: Helge Hultgren

PRENUMERATIONSPRISER
fr. o. m. 1 maj 1952
A = Stockholmsupplagan
Stor-Stockholm Övriga tätbinggemnade länder
Månad .... kr. 6:— kr. 5·75
Kvartal .... „ 17·50 „ 16·75
Halvår .... „ 34·50 „ 33·—

ANNONSPRISLISTA
daterad 1/1 1952 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1952.

Kronprinsen hem till midsommar

Kronprinsens tillfrisknande fortsätter normalt, och på lördagsmiddagen fick han för första gången efter operationen sitta uppe en stund. Han var feberfri under dagen i följd, och det torde inte dröja länge förrän han får lämna sjukhuset. När han skall skrivas ut vill läkarna inte förutsäga, men troligen blir det redan midsommarafton.

I den på lördagseftermiddagen utfärdade bulletinen heter det att förverkligandet varit helt tillfredsställande och att någon ny bulletin inte är att vänta förrän kronprinsen lämnat sjukhuset.

På lördagen hade prinsessan Sibylla officiella besöv — hon skulle inviga utställningen i Nybro på eftermiddagen, men på förmiddagen var prinsessan inne i Borgholm och lyckö angränsker till prinsen före sjukbesöket. (DN, Borgholm.)

Norup:
Hög produktivitet inom jordbruket

När 1947 års jordbrukspolitiska program antogs nåddes enighet om att jordbrukarna borde ges en med andra grupper likvärdig inkomstnivå, sade jordbruksminister Norup i ett föredrag i förkellljunga på lördagen.

Föreläsningen var dock att rationaliseringsstakten i jordbruket var tillfredsställande. Detta vilkor från konsumenterna är helt förställejt, och den samvete förfuskaren kan också tillbakavisa påståendena om en allt för längsam utvecklingstakt. Enligt konjunkturinstitutet beräknas den totala jordbruksproduktionen under 1950 volymmässigt ha legat 7 procent högre än produktionsåret 1938/1939. Samtidigt har antalet utförda arbetstimmar inom jordbruket gått ned med nära 20 procent. Produktionsvolymen per arbetstimme var sålunda cirka 25 procent högre år 1950 än 1938/1939. Detta sammanhänger i betydande grad med ökad förbrukning av konstgödsel, bränsle för traktorer, ogräs- och insektsbekämpningsmedel, elektrisk kraft m. m. Om svårog göres för dessa inköp av föreslidenehet; kan jordbruksbidrag till bruttonationalprodukten i löpandande priser beräknas ha varit lika stort 1950 som 1938/1939. Räknat per arbetstimme hade det mellan de båda åren ökat med nära 25 procent. Inom industrin har produktionen räknat per arbetstimme för arbetare stigit med 25 procent samma tid.

(TT, Hälsingborg.)

Sveriges stöjdlärarinneförening har till ordförande i styrelsen valt fröken Valborg Ekman, Stockholm. Övrig ledamöter blev: fru Elsa Serne-Svensson, Lund, fröken Ingeborg Halling, Sylvia Sandgren, Elsa Blomberg, Stockholm, Ester Dahlqvist, Norrköping, fru Anna-Stina Johansson, Göteborg, fru Kerstin Nordholt, Stockholm, fru Vera Premius, Västerås, fru Signe Vählin, Sundsvall, och fröken Helene Ostergren, Kalmar.

Ett par dagar efter Lawrences "The Plumed Serpent", och liksom den snarast blir sex som ett uttryck för omedvetna och relativt sekuldsuall fascism. En grupp arbetare sluter sig under ledaren Mc Gregor samman för att finna ordningens hemligen och att i ordningen". De kallar sig "marscherande män" och vill organisera en stor armé. Men då Mc Gregor tillfrågas om marschens mål svarar han på fri vers:

"De frågar oss vad vi menar.
Ja, det vet vi ej ännu.
Vi vill marschera på . . .
Vi vill inte prata eller lysma
till prat."

Om någon klagar eller börjar resonera, gäller det, säger Mc Gregor, att det blir det enmom och fortsätta marschen". En viss antikapitalism är tydlig, men främst gäller det att gå på, att "byta, "att hålla samman och att hålla käft". Liksom i privatlivet var det oerhört mycket mer marschera mot, men mycket mer visste han inte om saken. Ibland ryckas man med av den diffuse ledesiens ekthet, ibland blir irritation över svamlet den enda reaktionen.

HERBERT TINGSTEN

SJÖVÄGEN ÄR HUVUDVÄGEN TILL VÄNNERNA I ENGLAND
Svenska Lloyd
Ny kontakt med England

EXPRESSEN
utkommer **icke**
Midsommarafton och Midsommardagen

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.